

STATEČNÁ
MALÁ
KOČKA

MEGAN WAGNER LLOYDOVÁ

bambóok

bambôok

STATEČNÁ
MALÁ
KOČKA

MEGAN WAGNER LLOYDOVÁ

Pro Izzy

1

Po probuzení Mínu přivítala známá vůně. Protáhla se v té vůni, rozvinula v ní svůj ocásek. Byla to tep-loučká, uklidňující připomínka toho, že je doma.

Právě aroma upečeného chleba ji přece tenkrát přivedlo k mámě Millie. To ještě byla jen maličké chundelaté koťátko.

Míniny nejstarší vzpomínky sahají jen do doby krátce předtím: Bloudila temným, studeným lesem. Pamatovala si obrysy stromů, tyčících se vysoko nad ní. Pamatovala si jejich ledový dech. Zahryzával se jí do kůže v podobě krutého, nesmířitelného vichru a naplňoval ji strachem a pocitem osamělosti. Už si nevzpomínala, co jí tehdy stromy říkaly, pokud se vůbec obtěžovaly k ní mluvit, a nevybavovala si ani, jak se tam vůbec ocitla.

V tom hustém, spleťtém lese, jenž čpěl skrytým nebezpečím a natahoval se po ní spáry svých útlých

větví, Mínu na čumáčku najednou pošimrala jakási vůně. Bylo to jako políbení, jako kdyby se slunce rozhodlo si přivstat. Kočička se rozhodla tu novou vůni prodchnutou nadějí následovat.

Klopýtala pryč od hrůzostrašných stromů a měkké tlapky jí přitom rozdíralo trní. Nakonec se dostala na mýtinu, kde stál plot a zahrada a malý domek, jehož okna zářila zlatým světlem.

Mína proklouzla mezi plaňkami plotu, doklopýtala ke schůdkům vedoucím k domovním dveřím a vydrápala se po nich nahoru. Tam nasála silnou uklidňující vůni toho, o čem později zjistila, že je čerstvě upečený chleba, a zaposlouchala se do vysokého tenkého zpěvu. Tlapky jí krvácely a byla příliš unavená na to, aby se pohnula. Podařilo se jí ale vydat jediný tichý zvuk.

„Mňau.“

Nebylo to víc než chabé zašeptání, ale máma Millie otevřela dveře téměř okamžitě. Jako kdyby příchod koťátka celou dobu očekávala.

„No, dobrý den!“ řekla máma Millie.

A bylo to. Mína byla zachráněna před samotou, strachem a studeným nepřátelským lesem. Odteď bude

žít s mámou Millie. Počínaje tímto dnem už ji čekal jen dokonale šťastný život domácí kočky gaučové.

Ještě jednou se protáhla, spíš pro pořádek. Nato vyskočila na kuchyňskou linku.

„Míno!“ Máma Millie popadla kočičku za kůži na krku a vytáhla ji z mísy s těstem. „Je svět koček a svět chlebového těsta a oba by měly zůstat pěkně oddělené!“

Mína se mámě Millie vykroutila ze sevření a odšourala se pryč. Potřásla hlavou, aby si z vousků a čumáčku oklepala mouku. Neměla v úmyslu si do té mísy vlézt, snažila se jen co nejvíce přiblížit k té známé kvasnicové vůni. A k mámě Millie.

Poté se uvelebila na svém oblíbeném místě u topení a olízala si z hebké popelavé srsti zbytky mouky. Když máma Millie zadělávala těsto, zpívala si u toho. Mína milovala její hlas, i když jí skřípal a přeskakoval. Popravdě řečeno, bez toho by to ani nebyl hlas mámy Millie.

Máma Millie překlopila těsto do další mísy a zakryla ho utěrkou.

„Ale no tak,“ řekla a přidřepla si vedle své kočičky. „Nezlobím se na tebe, to přece víš, ty můj cukroušku.“ Pak ji láskyplně pohladila. Mína si tohle oslovení rádně vychutnávala. *Ty můj cukroušku.*

Ách, povzdychla si šťastně. Má to ale nádherný život. Dům mámy Millie pro ni představoval dokonalý a jediný domov.

2

Druhého dne odpoledne spolu obě vysedávaly v pohodlném křesle. Máma Millie hladila Mínu, která se krmila ze své modré misky, opatrně položené v klíně její paničky. Uhlazovala jí srst směrem dolů po páteři, přesně tak, jak to měla ráda. Skrz okno se na ně usmívalo teplé slunce babího léta.

Každé z pohlázení jako by říkalo: *Jsi v bezpečí. Postarám se o tebe. Navždycky.*

Z lebedění je vyrušilo zaklepání na dveře.

Mína skončila na zemi, protože máma Millie vstala.

„Obě víme, kdo to asi bude,“ řekla s úsměvem máma Millie a opatrně odložila modrou misku.

Kočka se mezitím odplížila pod pohovku. Máma Millie otevřela dveře. Za nimi stál skutečně Jacob Leván, jejich nejbližší soused.

Ačkoli byl Jacob Levan k mámě Millie vždycky laskavý, Mína jeho návštěvy neměla ráda. Jeho přítomnost jí vždy připomněla, že tam venku existuje celý širý svět. Tenhle vysoký muž s širokými rameny a hustým černým plnovousem pořád nosil flanelovou košili, a to i v létě. Přes zimu si přes ni vždycky přehodil mohutný vlněný kabát. Dnes měl rukávy košile vyhrnuté po lokty, jeho jediný ústupek teplému dni.

Pokaždé jim něco přinesl: dřevo na otop v zimě, tašku s nákupem z města nebo jako dnes košík s jablky.

„Natrhal jsem je dneska ráno,“ oznámil.

„Děkuji ti, Jacobe.“

Máma Millie a Jacob Levan si povídali a Mína je ostýchavě pozorovala ze svého úkrytu. Dneska probírali sousedovy kravky. Jedna z nich dřív patřila mámě Millie, ještě než zestárla natolik, že už se nedokázala postarat o dobytek. Jacob Levan vždycky trochu páchl po hovězím, ale když bylo chladno, voněl spíš jako kouř z kamen.

„Zkoušel jsem na Bětku tu léčbu, cos mi doporučila,“ řekl Jacob Levan, „a už je jí mnohem líp. Zdravá jak ř...“

Přerušila ho máma Millie, která začala kašlat. Byl to suchý, praskavý kašel.

„Hmm...“ Jacob Levan se zatvářil ustaraně. „Odkdy takhle chrchláš?“

„Ale to nic není.“ Máma Millie se tím nenechala rozhodit a už se pustila do omývání jablek. „Jen mě něco zaškrábalo v krku. To bude změnou ročního období. Všude je tolik pylu!“

Jacob Levan nepatřil k těm, co by se na návštěvě dlouho zdržovali, a tak se měl zanedlouho k odchodu. V náručí si nesl bochník chleba, který mu vnutila máma Millie. Když sousedovi otevírala dveře, aby ho pustila ven, Mína si zalezla ještě hlouběji do stínů.

V jednu chvíli se Jacob Levan zarazil a otočil se. „Málem bych zapomněl,“ řekl a volnou rukou začal cosi hledat v kapse. Nakonec z ní vytáhl malý sáček s obrázkem kočky. „Tohle jsem pořídil ve městě tady pro číču.“

„Ó, to je ale krása!“ Máma Millie se usmála. „Míno!“ zvolala. „Pojď sem, Míno!“

Kočka neochotně vylezla na světlo. Vzduch, který dovnitř proudil otevřenými dveřmi, byl nasáklý